

Arrest

nr. 119 577 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LEYS, die *loco* advocaat F. VAN BERGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2009 dient de eerste verzoeker, die van Nederlandse nationaliteit is, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer / werkzoekende.

De eerste verzoeker legt op 21 april 2009 een werkgeversattest voor, gedateerd op 20 april 2009, waaruit een arbeidscontract van onbepaalde duur blijkt met de werkgever R[...] S[...] met datum van indiensttreding 20 april 2009.

Op 14 mei 2009 verkrijgt de eerste verzoeker een verblijfsrecht als werknemer.

Op 16 juli 2011 wordt de tweede verzoeker, zoon van de eerste verzoeker, geboren. De tweede verzoeker volgt het verblijfsstatuut van de eerste verzoeker.

Op 25 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de eerste verzoeker werd ter kennis gebracht op 26 augustus 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: S[...], D[...] Geboorteplaats: Enschede

Nationaliteit :Nederland Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Geboortedatum : [...] *Verblijvende te: [...].*

+ minderjarig kind: S[...], D[...], V[...] - geboren te [...] op [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed een aanvraag van verklaring tot inschrijving op 09.04.2009 als werknemer/werkzoekende en verkreeg het verblijfsrecht op 14.05.2009 o.b.v. het voorleggen van een werkgeversattest van de firma R[...] S[...].

Door het voorleggen van dat werkgeversattest, liet betrokkene tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen in loondienst aan de slag te zijn. Het voorgelegde document was van doorslaggevend belang bij het verder uitoefenen van het verblijfsrecht omdat er overeenkomstig art. 50§2, 1° van het KB van 08.10.1981 net een dergelijk werkgeversattest dient voorgelegd te worden om het verblijfsrecht als werknemer te kunnen verkrijgen.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) heeft echter intussen een onderzoek naar de tewerkstelling van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve "activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers" plaats heeft gevonden van het 2de tot en met het 3e kwartaal van 2009, waardoor werd overgegaan tot annulering van alle aangiftes Dimona en bijhorende te vereffenen sociale bijdragen. Dientengevolge heeft de Rijksdienst, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als werknemer voor de periode dat zij, overeenkomstig het voorgelegde arbeidscontract, zou tewerkgesteld geweest zijn. De Directeur-inspecteur van de Rijksdienst voor sociale Zekerheid is in deze optiek duidelijk: "Talrijke nauwkeurige en eensluidende gegevens bewijzen immers voldoende met recht de afwezigheid van activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers van de eenmanszaak R[...] S[...] tijdens de betwiste periode en bijgevolg het niet voorhanden zijn van een arbeidsovereenkomst tussen haar en de personen aangegeven onder haar identificatie bij de RSZ, aangezien deze personen geen arbeidsprestaties hebben kunnen leveren voor de éénmanszaak R[...] S[...] in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 juli 1978 en evenmin onderworpen kunnen zijn geweest aan enige band van ondergeschiktheid of een bezoldiging hebben kunnen ontvangen."

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk in loondienst bij de desbetreffende firma heeft gewerkt. Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Betrokkene heeft wel degelijk de fraude bewust gepleegd, getuige daarvan het feit dat hij bij het onderzoek door de RSZ niet heeft meegewerkt. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie alsook aan het duurzaam verblijfsrecht waarop hij zich ondertussen kan beroepen gelet op de periode van ononderbroken verblijf in België. Het feit dat betrokkene heden mogelijk een reguliere activiteit heeft uitgebouwd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het verblijfsrecht verkregen heeft op frauduleuze of misleidende wijze.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan latere tewerkstellingen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene heden mogelijk een reguliere activiteit heeft uitgebouwd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het verblijfsrecht verkregen heeft op frauduleuze of misleidende wijze. Overeenkomstig het

rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan latere tewerkstellingen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht.

Het verblijfsrecht van zijn zoon S[...] D[...] V[...] dient eveneens beëindigd te worden. Hij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn vader. Het verblijfsrecht van het kind dient beëindigd te worden overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3° van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat het kind de Nederlandse nationaliteit heeft en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de ouders van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voortertugkeer in de eigen lidstaat."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat het beroep niet op ontvankelijke wijze is ingesteld door de tweede verzoeker.

In het verzoekschrift wordt niet vermeld dat de eerste verzoeker optreedt in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de tweede verzoeker, dit is zijn minderjarige zoon. De minderjarige tweede verzoeker heeft derhalve in eigen naam een beroep ingediend.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede verzoeker is duidelijk een *infans* die niet kan geacht worden over een onderscheidingsvermogen te beschikken. Hij is twee jaar oud en beschikt dan ook niet over de vereiste bekwaamheid hebben om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

Het beroep is enkel ontvankelijk in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoeker, hierna "de verzoeker" te noemen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht en van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De DVZ stelt ten onrechte dat verzoeker op frauduleuze wijze zijn verblijfsrecht zou hebben bekomen. Zo verwijst de DVZ naar een afwezigheid van activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers van de eenmanszaak R[...] S[...] in de periode van het tweede tot en met het derde kwartaal van 2009. Hieruit leidt de DVZ aldus ten onrechte af dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht zou hebben bekomen en nooit daadwerkelijk in loondienst bij de desbetreffende firma gewerkt heeft. Ten onrechte wordt beroep gedaan op art. 42septies van de Wet van 15/12/1980. Het is inderdaad zo dat verzoeker niet werd betaald door zijn werkgever, evenwel dit bewijst niet dat verzoeker fraude gepleegd heeft.

Door te verwijzen naar het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" zou de DVZ zo gezegd zomaar het verblijfsrecht van een EU-burger, dat gewaarborgd is door Europees en nationaal recht, kunnen beëindigen.

Daarbij gaat de DVZ er totaal aan voorbij dat geen enkele fraude in hoofd van verzoeker is bewezen.

Het is niet omdat verzoeker bij zijn eerste werkgever niet werd betaald, waarna hij overigens onmiddellijk ander werk heeft gezocht, dat hij zelf mededader is aan fraude.

Deze redenering doorstaat de toets van het motiveringsbeginsel geenszins.

De DVZ dient gewezen te worden op de volgende algemene rechtsbeginselen:

- "Bonafides praesumitur": Kwade trouw moet steeds bewezen worden; Goede trouw wordt steeds vermoed.

Het is bijgevolg aan de DVZ om aan te tonen dat verzoeker fraude heeft gepleegd; Het volstaat geenszins om te verwijzen naar de werkgever.

Het weze benadrukt dat verzoeker in ondergeschikt verband stond ten opzichte van de werkgever en een werknemer geenszins kan worden aangesproken op eventuele nalatigheden van de werkgever.

- "Afirmanti incubit probatio": degene die iets beweert moet het ook bewijzen.

Indien de DVZ beweert dat verzoeker mededader zou geweest zijn inzake de fraude, draagt zij hiervan de bewijslast.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze verwezen naar enig bewijs lastens verzoeker zelf.

In die zin valt het ook te benadrukken dat verzoeker geen enkel uitstaans heeft met de eenmanszaak R[...] S[...]. Indien de administratieve en/of andere wettelijke formaliteiten van deze eenmanszaak niet in orde was, kan verzoeker hier niet op worden aangesproken.

- "Actori incumbit probatio": degene die het beweert moet dit ook bewijzen.

Indien de DVZ beweert dat verzoeker mededader zou geweest zijn inzake de fraude, draagt zij hiervan de bewijslast.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze verwezen naar enig bewijs lastens verzoeker zelf.

In die zin valt ook te benadrukken dat verzoeker geen enkel uitstaans heeft met de eenmanszaak R[...] S[...]. Indien de administratieve en/of andere wettelijke formaliteiten van deze eenmanszaak niet in orde was, kan verzoeker hier niet op worden aangesproken.

Bijgevolg dient DVZ aan te tonen en te motiveren in haar beslissing waarom verzoeker mededader was aan de ingeroepen fraude.

Er ligt geen enkel bewijs voor.

- "Audi et altrem partem":

Verzoeker is op geen enkele wijze gehoord in het onderzoek naar de eenmanszaak R[...] S[...].

Indien de DVZ van oordeel zou geweest zijn dat de verzoeker iets te maken zou hebben met de eenmanszaak R[...] S[...], dan had zij minstens verzoeker moeten uitnodigen om zijn standpunt te vragen.

Dit is niet gebeurd.

Verzoeker, die inmiddels zijn leven heeft opgebouwd sinds 2009 in België, valt volledig uit de lucht.

Verzoeker heeft niets te maken met de eenmanszaak R[...] S[...], en kan het niet helpen dat hij door deze werkgever niet betaald is geworden.

De DVZ had minstens verzoeker moeten uitnodigen om dit uit te klaren.

- « Bonus quilibet praesumitur in dubio »:

Bij twijfel wordt men voor goed / onschuldig gehouden.

Er kan geen twijfel over bestaan dat verzoeker geenszins iets te maken heeft met de eenmanszaak R[...] S[...].

De DVZ moet aantonen dat de fraude gepleegd zou zijn door verzoeker, hetgeen geenszins is gebeurd.

In geval van twijfel moet men verzoeker voor goed en onschuldig houden.

Het staat bijgevolg vast dat de beslissing van het DVZ bovenstaande beginselen schendt.

Ten overvloede is er niet voldaan aan het motiveringsbeginsel. Door in de beslissing het verblijfsrecht van een EU-burger in te trekken op basis van de bewering dat een voormalige werkgever van de EU-burger bepaalde formaliteiten niet zou hebben vervuld (verzoeker is hierover overigens totaal niet van op de hoogte), schendt de DVZ manifest het motiveringsbeginsel."

3.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt dat hem niet verweten kan worden het verblijfsrecht op frauduleuze wijze verkregen te hebben, daar hij nadat gebleken was dat de werkgever hem niet betaalde, hij meteen ander werk gezocht heeft. Hij vervolgt dat hij verder niets te maken heeft met R[...] S[...] en dat het aan verwerende partij toekomt, aan te tonen en het bewijs te leveren dat hij fraude gepleegd heeft.

Hij stelt het slachtoffer te zijn geweest van zijn werkgever en hier niet kan op worden aangesproken indien de administratieve en/of andere wettelijke formaliteiten van de eenmanszaak niet in orde waren.

Hij vervolgt dat verwerende partij hem minstens had moeten uitnodigen om de zaken "uit te klaren".

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van objectief verifieerbare gegevens die niet door verzoeker worden tegengesproken. Hij werd op 9 april 2009 gevraagd een verklaring van indienstneming of tewerkstelling voor te leggen. Hij legde hierop een werkgeversattest voor bij de eenmanszaak R[...] S[...], ondertekend op 20 april 2009. Op basis hiervan heeft hij verblijfsrecht gekregen.

Uit een onderzoek van de RSZ is echter gebleken dat er reeds in het tweede kwartaal van 2009, in die eenmanszaak, geen effectieve activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers heeft plaatsgevonden. Verzoeker heeft dit echter nooit meegedeeld aan het Bestuur. Evenmin blijkt er uit het

administratief dossier dat hij R[...] S[...] hierover heeft aangesproken, noch dat hij een klacht heeft neergelegd tegen dit bedrijf wegens onbetaald loon.

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder hem onvoldoende heeft geïnformeerd en in zijn zorgvuldigheidsverplichting te kort is geschoten. De Raad stelt uit de bespreking hierboven vast dat verweerder wel degelijk aan verzoeker de kans heeft gegeven om de nodige bewijzen, ook van het feit dat hij in het verleden financieel ten laste was, neer te leggen. Het is verzoeker die een aanvraag indient tot het verkrijgen van een verblijfsrecht zodat de bewijslast bij verzoeker ligt en niet bij verwerende partij. Verzoeker heeft verzuimd om concrete bewijzen bij te brengen dat hij in het verleden ten laste was van zijn zoon, zoals blijkt uit het administratief dossier en zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing door verwerende partij. Verzoeker betwist niet dat hij deze bewijzen niet heeft neergelegd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond." (RW nr. 55.733 van 8 februari 2011)

Daarenboven merkt verwerende partij, zoals tevens blijkt uit de bestreden beslissing, dat verzoeker niet heeft meegewerkt bij het onderzoek door de RSZ m.b.t. zijn tewerkstelling, waaruit wel degelijk kan afgeleid worden dat de fraude bewust is gepleegd. Uit het administratief dossier is gebleken dat de RSZ hem een aangetekend schrijven "regularisatie werknemers" heeft toegestuurd dat niet werd afgehaald en teruggestuurd aan de RSZ.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan, doch verschuilt zich achter een theoretisch betoog.

"Verwerende partij herinnert eraan dat de administratieve overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoeker ontkent niet dat valse verklaringen zijn afgelegd inzake zijn identiteit en afkomst. Er werd bijgevolg op rechtmatige wijze toepassing gemaakt van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing" (RVV nr. 38 364 van 9 februari 2010).

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verwerende partij een einde heeft gesteld aan verzoekers verblijfsrecht. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat hij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond."

3.3 Uit het betoog dat "de DVZ aldus ten onrechte afleidt dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht zou hebben bekomen en nooit daadwerkelijk in loondienst bij de desbetreffende firma gewerkt heeft. Ten onrechte wordt beroep gedaan op art. 42septies van de Wet van 15/12/1980." blijkt dat de verzoeker zich, waar hij een schending aanvoert van de motiveringsplicht, in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3.1 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt gesteld, behoort het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet bepaalt met name als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit artikel 42septies van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat bij het toepassen van dit wetsartikel, elementen moeten voorliggen die aantonen dat de aanvrager gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, alsook dat deze elementen van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van het recht op verblijf als burger van de Unie.

Toegepast op het geval van de verzoeker en gelet op de materiële motiveringsplicht die te dezen op het bestuur rust, betekent dit dat de gemachtigde van de staatsecretaris zich bij het beëindigen van het verblijfsrecht wegens vaststellingen van fraude en valse voorwendselen in hoofde van de verzoeker, moet steunen op rechtens aanvaardbare motieven die ter verantwoording van de beëindiging in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen kunnen worden.

3.3.2 In de bestreden beslissing wordt aangaande de valse voorwendselen en fraude het volgende overwogen:

“De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) heeft echter intussen een onderzoek naar de tewerkstelling van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve “activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers” plaats heeft gevonden van het 2de tot en met het 3e kwartaal van 2009, waardoor werd overgegaan tot annulering van alle aangiftes Dimona en bijhorende te vereffenen sociale bijdragen. Dientengevolge heeft de Rijksdienst, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als werknemer voor de periode dat zij, overeenkomstig het voorgelegde arbeidscontract, zou tewerkgesteld geweest zijn. De Directeur-inspecteur van de Rijksdienst voor sociale Zekerheid is in deze optiek duidelijk: “Talrijke nauwkeurige en eensluidende gegevens bewijzen immers voldoende met recht de afwezigheid van activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers van de eenmanszaak R[...] S[...] tijdens de betwiste periode en bijgevolg het niet voorhanden zijn van een arbeidsovereenkomst tussen haar en de personen aangegeven onder haar identificatie bij de RSZ, aangezien deze personen geen arbeidsprestaties hebben kunnen leveren voor de éénmanszaak R[...] S[...] in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 juli 1978 en evenmin onderworpen kunnen zijn geweest aan enige band van ondergeschiktheid of een bezoldiging hebben kunnen ontvangen.”

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk in loondienst bij de desbetreffende firma heeft gewerkt. Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Betrokkene heeft wel degelijk de fraude bewust gepleegd, getuige daarvan het feit dat hij bij het onderzoek door de RSZ niet heeft meegewerkt. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie alsook aan het duurzaam verblijfsrecht waarop hij zich ondertussen kan beroepen gelet op de periode van ononderbroken verblijf in België. Het feit dat betrokkene heden mogelijk een reguliere activiteit heeft uitgebouwd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het verblijfsrecht verkregen heeft op frauduleuze of misleidende wijze.”

De verzoeker voert aan dat er *in casu* geen enkele fraude in zijn hoofde is bewezen. Volgens de verzoeker kan hij niet worden aangesproken op de administratieve en/of wettelijke tekortkomingen van zijn initiële werkgever zodat het geenszins volstaat te verwijzen naar deze werkgever. De verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing niet naar enig bewijs lastens hem zelve wordt verwezen en benadrukt dat hij niets te maken heeft met de eenmanszaak R[...] S[...], die hem inderdaad niet betaalde maar waaruit geenszins blijkt dat hij zelf mededader is aan fraude.

3.3.3 In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat “*De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) (...) intussen een onderzoek naar de tewerkstelling van betrokkene [heeft] ingesteld*” waaruit zou zijn gebleken dat er geen effectieve activiteit met tewerkstelling van bezoldigde werknemers heeft plaats gevonden van het 2^e tot en met het 3^e kwartaal van 2009 zodat werd overgaan tot annulering van alle aangiftes dimona en bijhorende te vereffenen sociale bijdragen en de verzoeker retroactief werd geschrapt als werknemer voor de periode dat hij zou tewerkgesteld zijn geweest.

Het desbetreffende onderzoek van de RSZ bevindt zich in het administratief dossier. Het gaat om een ongedateerde nota van de heer A., directeur inspecteur van de directie bijzondere invorderingen bij de RSZ, met als voorwerp “*Motivering van de annulering van de onderwerping van de werknemers aangegeven door de éénmanszaak R[...] S[...], identificatienummer [...], KBO-nr. [...]*”. Reeds uit het voorwerp, maar ook uit de inhoud van deze nota blijkt dat het gaat om een door de RSZ gevoerd onderzoek naar de aangiftes bij de RSZ van de eenmanszaak R[...] S[...].

De nota van de RSZ bevat een aantal feitelijke vaststellingen, onder meer een onderzoek belastingen en btw waaruit is gebleken dat de eenmanszaak R[...] S[...] schulden heeft bij de personenbelasting, bedrijfsvoorheffing en btw, dat de maatschappelijke zetel een gezinswoning betreft die te koop staat waar ook werknemers wonen doch waarbij alle brieven terugkomen naar afzender, dat de zaakvoerder van de eenmanszaak werd uitgenodigd voor verhoor en niet naar de antenne is gekomen, dat er geen enkele inschrijving bij de DIV is afgeleverd op het adres of de naam van de eenmanszaak, dat er 6 opeenvolgende ondernemingen zijn waar het personeel achtereenvolgens indienst gemeld wordt en dat er slechts een ambtshalve aansluiting is bij het FAO voor de periode 26-8-09 tot 30-09-09. Tevens worden een aantal gegevens opgenomen aangaande de aansluitingen en de codes waaronder de aansluitingen werden geboekt en wordt vermeld dat de 11 werknemers niet konden worden uitgenodigd voor verhoor om diverse redenen, in het geval van de verzoeker om reden dat de aangetekende zending ‘regularisatie werknemers’ onafgehaald terug kwam.

Op grond van een aantal vaststellingen die deze eenmanszaak betreffen, wordt besloten tot de niet-onderwerping aan het algemene stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers van alle door R[...] S[...] aangegeven personen, aangezien deze aangiften geen onderwerping toelaten in de zin beoogd bij Hoofdstuk I van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders. De door R[...] S[...] aangegeven bezoldigingen en arbeidsprestaties ten gunste van de als werknemers gemelde personen worden voor het 2^e en 3^e kwartaal van 2009 geannuleerd.

3.3.4 De Raad is van oordeel dat het onderzoek van de RSZ, zoals het zich in het administratief dossier bevindt, geen grondslag biedt voor de vaststelling dat de verzoeker bij het voorleggen van het werkgeversattest in het kader van zijn aanvraag tot inschrijving fraude heeft gepleegd en dat hij onder valse voorwendselen het verblijfsrecht heeft bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar een onderzoek van de RSZ, maar uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om een onderzoek dat door de directie bijzondere invorderingen werd gevoerd lastens de eenmanszaak R[...] S[...] en niet lastens de werknemers, waaronder de verzoeker.

Uit het onderzoek van de RSZ waarnaar de gemachtigde verwijst, blijkt onvoldoende de betrokkenheid van de verzoeker zelf bij de vaststellingen op grond waarvan werd besloten dat de werkgever onmogelijk personen in loondienst en in ondergeschikt verband kan hebben aangesteld. Hoewel de RSZ op basis van dit onderzoek de RSZ de aangiftes van de als werknemers gemelde personen - waaronder de verzoeker - annuleert, blijken uit dit onderzoek geen onregelmatigheden die de verzoeker zelf heeft begaan noch ten overstaan van de RSZ noch ten overstaan van andere overheden. De vastgestelde onregelmatigheden betreffen de eenmanszaak R[...] S[...] en diens aangiftes bij de RSZ, en niet enig frauduleus handelen door de verzoeker zelve. Het gegeven dat de verzoeker in het raam van het onderzoek naar de aangiftes van de werkgever niet reageerde op een aangetekend schrijven om hem als werknemer uit te nodigen voor verhoor, verantwoordt op zich nog niet dat de verzoeker bewust fraude heeft gepleegd teneinde het verblijfsrecht te bekomen.

Het is *in casu* dan ook kennelijk onredelijk om uit het onderzoek van de RSZ naar de aangiftes die de werkgever ten onrechte deed, meteen af te leiden dat de verzoeker zelve door het voorleggen van zijn werkgeversattest fraude heeft gepleegd of valse voorwendselen heeft gebruikt teneinde het verblijfsrecht te bekomen.

Hoewel de annulering van de aangiftes voor de verzoeker wel gevolgen heeft op het vlak van sociale zekerheid, en het ook denkbaar is dat de vaststellingen uit het onderzoek van de RSZ impliceren dat de verzoeker niet als een werknemer bij de eenmanszaak R[...] S[...] kon worden beschouwd, kon de verweerder, gelet op hetgeen voorafgaat, dus niet volstaan met het verwijzen naar het onderzoek van de RSZ lastens de werkgever om verzoekers verblijfsrecht in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet te beëindigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

3.3.5 Het verweer in de nota met opmerkingen is niet dienstig. De verweerder verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Deze rechtspraak betreft enerzijds een zaak waarin een beslissing tot weigering van een aanvraag tot verblijf aan de orde was. Dergelijke rechtspraak omtrent een beslissing genomen op grond van een aanvraag kan niet zonder meer worden getransponeerd naar de huidige feitelijke context waar een beslissing voorligt waarbij het bestuur *motu proprio* overgaat tot de beëindiging van een eerder erkend verblijfsrecht. Anderzijds gaat het om een geval waarbij de verzoekende partij niet ontkent dat hij valse verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit. Ook deze feitelijke toestand is niet vergelijkbaar met het geval van de verzoeker die wel betwist dat hij fraude heeft gepleegd. De verweerder lijkt er in de nota met opmerkingen ook ten onrechte van uit te gaan dat de RSZ een onderzoek heeft gedaan naar de tewerkstelling van de verzoeker, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat het om een onderzoek gaat omtrent de aangiftes van zijn werkgever. Het feit dat daarin een aantal werknemers worden genoemd die door deze werkgever werden aangemeld bij de RSZ en wiens aangiftes worden geannuleerd, maakt nog niet dat het om een onderzoek gaat dat enige vaststelling van fraude gepleegd door de werknemers impliceert.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Een verder onderzoek naar de aangevoerde schendingen dringt zich dan ook niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder, behoudens de kosten die verbonden zijn aan het onontvankelijk bevonden beroep van de tweede verzoeker (cf. RvS 7 januari 2014, nr. 225.971).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De tweede verzoeker wordt verwezen in de kosten van zijn vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Artikel 4

De overige kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE